

במדינה

העם

קנת רבין

**אין בלבנון אויב גדול יותר
לישראל מאשר הנשיא ג'מיייל.
יש לכך סיבה.**

„אין נאמנות בלבנון“ קונן השבוע יצחק רבין, בתגובה על הפעטה של נשיא-לבנון, אמין אל-ג'מיייל, בצידון. ג'מיייל העלה על נס את ההתנגדות לישראל, המתבטאת עתה בכמה פיגועים מדי יום. הוא קרא להגברת ולהכות בישראלים.

ג'מיייל נבחר ככוחם של כידונים ישראלים. ישראל היא שחימשה ומימנה את תנועת הפלאנגות, תנועתה הפרטית של מישפחת אל-ג'מיייל, היא עזרה לה לפתוח במילחמת-האזרחים. היא כפתה על הפרלמנט הלבנוני את בשר אל-ג'מיייל, ואחרי שזה נרצח בא תורו של אמין.

לולא ישראל, היה אמין אל-ג'מיייל כיום עסקן קטן במפלגה קטנה בלבנון.

נאמנות, כל עוד... על כן היתה

הנשיא ג'מיייל בצידון
זעם נאיבי

לרבין סיבה לזעום. אך הזעם הזה היה נאיבי מאוד.

בחיים הפוליטיים וביחסים בין עמים אין נאמנות. כל ברית היא זמנית. היא קיימת רק כל עוד יש לשני הצדדים אינטרס לקיים אותה. כלומר: כל עוד לא השתנו הנסיבות שגרמו לכריתת הברית. זהו עיקרון ידוע ומוכר, שמצא את ביטויו בשלוש המלים הלטיניות REBUS SIC STANTIBUS — „כל עוד לא השתנו התנאים“.

ואילו בלבנון השתנו התנאים מן הקצה אל הקצה. ישראל קיבלה על עצמה משימה שהיא לא היתה מסוגלת לעמוד בה. היא הוכסה בלבנון מבחינה פוליטית וצבאית.

סבין בגב. מישפחת אל-ג'מיייל החליטה בשעתו להמר על ישראל, אבני-המישפחה, פייר אל-ג'מיייל, לא הסתיר בשעתו שהוא עושה זאת במור תירווח רבה. „אני מתבייש בזה“, הצ'היר הזקן החכם באוזני הישראלים, שי עימם נפגש בחשאי.

ישראל הבטיחה לג'מיייל לכונן דיקטטורה מארונת באמצעות מפלגת-הפלאנגות, בראשות מישפחת תו. זה היה פיתוי גדול, ומישפחת ג'מיייל התפתתה. היא ידעה שאם ייכשל ההימור יבוא אסון על העדה המארונית. כי הברית עם ישראל הוד ביקה על עדה זו בהכרח תווית של גור רם בוגרני. הנועץ סכין בגב העולם הערבי.

החליל החדש. מבחינת המאורו נים, הימור על ישראל נכשל לחלוטין. טין צה"ל נאלץ לנטוש את לבנון. כל מי ששיתף עימו פעולה בגלוי, ולא (המשך בעמוד 11) העולם הזה 2477

היתה על מי משליך מודעי את יהבו וממי הוא מצפה לתמיכה בשעת צרה. עד לפני זמן קצר היו כטוחים בעבודה שהוא פרטנר של ממש גם לשיחות על הקמת ממשלת-מיעוט, אם יהיה בה צורך. לכן גם הם תמכו בו, בגלוי ובסתר.

אחרי שמודעי הודיע בפומבי על תמיכה בלתי-מסוייגת בליכוד ובנא-מנות לחרות, ואף תקף בגלוי שרים של העבודה, כולל ראש-הממשלה, החליטו שרי-העבודה להפקיר אותו להתקפור תיהם של חבריו בישיבות הממשלה.

התוצאות גם הן ידועות. בכמה ישיבות ממשלה לא בא איש מטעם העבודה לעזרתו. מודעי הבין את הרמז, ושם לזרועותיהם של אנשי-העבודה, כעת הוא נתון בידיהם, לטוב ולרע.

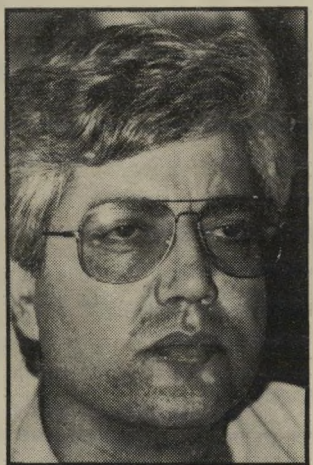
האם הוא נטל על כפפי פרס? שרי-העבודה מתלכטים בכך. בניתוח הגיוני נראה הממצב מבחינתם כך: ברור שבשלב הנוכחי אין אפשרות לפגוע בממשלת-האחדות או לגרום להקדמת הבחירות (ראה מדור תשקיף). יהיה קשה מאוד, בגלל מיבנה הממשלה הפרובלמטי, להביא החילופים פרסו נאליים בין שתי המפלגות הגדולות. סביר שמודעי יאלץ לוותר על כיסאו, כך שהמועמד היחיד שנמצא בשטח, החושק בתפקיד, שיש לו תומכים — חברים ויריבים — הוא שרון.

בעבודה שואלים: האם יוכלו לעצור אותו? האם כדאי, אולי, רווקא להניח לו להיכנס לנעליים הגדולות מכפי מידתו ולטבוע בהן?

אחד משרי-העבודה הסביר, כי גם אם שרון אינו מבין כלל בכלכלה, ודבריו על כלכלה חופשית לפני שבר עיים הוכיחו זאת, הרי שעצם ישיבתו במישר כה חשוב תהפוך אותו לגורם מס' 1 בממשלה זו, ולכן יש לעצור מינוי כזה.

הדרך היחידה לעצור אותו, בשלב זה, היא לתמוך ללא סייג במודעי. עליו מאחורי ולפני הקלעים רק כתנאי שמודעי יוותר לחלוטין הניהול הממשי של האוצר, ויפקידו ניהול האוצר בידי פרס ושרי-העבודה. ראשי המערך מתפללים שמודעי יסכים לכך וגם לא ייכשל בלשונו וכי מעשיו עד אחרי הבחירות להסתדרות, „הלוואי שהסכם בלתי-חתום שכזה בניינו יישמר עד און“ אמר אחד מ„שרינו“.

אבל ראשי המערך יודעים, ששרון ער להסכם אפשרי כזה, ולכן עשוי להגביר את לחצו לכצע את השינויים מהר ככל האפשר. בכל פעם שהוא מקשה קושיה בענייני כלכלה בישי

לוי

— יתישו אותו סוף סוף?

בות הממשלה, הם מצטרפרים. הוא מכין שיעורי-ביטת ונראה שהוא נעזר באנשי-מיקצוע. שרון אינו יוצא בגלוי נגד מודעי, אבל הוא מחכך יריים בהנאה, למראה המתרחש סביבו, וממתין שיפנו אליו בהצעה רשמית. ייתכן גם שהוא ידאג לארגן הפגנות של „אזרחים מודאגים“, שיורשו להחליף את שרי-האוצר הכרי של. אחד מעוזריו אמר השבוע להעו-לם הזה: „אם כך יתנהלו העניינים סביב מינויו של ראש-הממשלה הבא, היום אני בטוח יותר מתמיד — זה יהיה אריק“.

לטבוע
* **בנעליים גדולות**
בין שרי הממשלה, כמו בין הפקיר דות הבכירה, ידוע ששרי-האוצר בפועל הוא ראש-הממשלה. השאלה

אריה מלך האוצר

טיהר את שרון בעצם העבודה שמסר לידיו תיק כלכלי חשוב בממשלת-האחרות.

עד לאחרונה השתעשעו בעבודה כאשליה המתוקה, שיחסי-הירידות בין מודעי ושרון, הנמשכים מזה 33 שנה. יניעו את שרון מלכצע את זממו. אחרי שיחות רציניות בין „שרינו“ נמוגה תיקוה זו. שניים מהשרים, הווכרים את שרון עוד מתקופת שירותו הצבאי, העירו שידרות מכל סוג שהוא לא תעמוד בדרכו של שרי-התעשייה-היחיד מיסחר אל הכתר.

אך מה שמפחיד יותר מכל הוא,

עד למותה הטיבעי של ממשלת-האחדות, אחרי מימוש הסכם הרוטציה. „ואם הוא לא יישחק אלא יינזק, הרי צברנו נקודות לטובתנו“, העיר השבוע בחיוך ציני אחר הח"כים במחנהו של ממלא-מקום ראש-הממשלה, אותו יריב גם ציין ששרון, אוהב החיים הקלים, לא יוכל לעמוד בקצב-עבודה רחנני, וית' עיף מריונים של מהיכך על סכומים בטלים.

אנשי-שרון מוצאים לעניין תמיכה גלויה ופומבית מצד שרי הליברלים, אברהם שריר וגידעון פת. כפי שכבר פורסם, מקווה פת שבטיקנות חילופים

הפחד החדש שנפל על המערך: שרון רוצה לסלק את מודעי ולתפוס את מקומו

אלה הוא ישוב לתיק התעשייה והמיסחר, ואילו שריר מעוניין כהח' לשת כוחו של מודעי, על רקע יחסי-הכוחות הפנימיים במפלגתם.

בעבודה מודאגים מהעובדה, שכלי כך הרבה גורמים מנוגדים מתגייסים לעניין, אך זוהי אינה הסיבה העיקרית לחשש. הגורם המרכזי לראגה הוא העבודה, שניתן להדיח את מודעי בקלות רבה.

מסתבר, שעל-פי ההסכם הקואלי-ציוני עם הליכוד, איי אפשר למנוע מהליכוד לערוך שינויים פרסונאליים בתיקים שביריו.

בשבוע שעבר ברק אחד משרי העבודה את ההסכם, וגילה שהסכמת המערך למינוי היא רק לגבי מלאי מקום ראש הממשלה, ולא לגבי שאר השרים. המערך גם אינו יכול להתנגד ציבורית לחילופים כאלה, כי הוא כבר

כל מוכישים, אבל איש אינו מזלזל בסכנה: אריאל שרון כן רוצה להיות שרי-האוצר!

במפלגת העבודה כבר מתייחסים לכך כעובדה, ומכינים תוכנית אסטר-טגית לתקוף את הסתערותו על ה' מישרה.

בהתייעצות שנערכה בלישכת ראש-הממשלה ובקרב „שרינו“ — שרי העבודה — הצטיירה תמונה די מורדה: אינטרסנטים המנוגדים ל' חלוטין זה לזה, חברו יחדיו, ועלולים — או עשויים, תלוי בהשקפת העולם — לגרום לכך ששרון יקבל לידיו את התיק החשוב כפרי בשל.

שיקוליו של אריק לקבלת-התיק הם ברורים. הוא מעוניין בתפקיד מרכזי כלשהו בממשלת האחדות. ניסיונותיו לכצע מינויים בחברות הקשורות במישרד-התעשייה-המיוחסר, שהוא עומד בראשו, עוררו התנגדות ציבורית גדולה. שרון מבין כי בתפקיד שרי-האוצר, כאשר כל השרים יהיו זקוקים לו וסומכים על שולחנו, הוא יוכל לעשות כאות-נפשו — החל בהקצבות לישיבות וכלה בקביעת תקציבים למישרד-הממשלה, למיגורי משק ולמוסדות ציבוריים.

בקרב שרי-העבודה, שדנו ב„תו' פעת-שרון“ אחרי שובו מניו-יורק ממישפט הדיבה נגד הטיים, התגבשה באחרונה הדיעה שתאותו לכבוש את צמרת חרות, ומשם להסתער על ה' שילטון העליון במדינה, גדלה פי כמה. בישיבות ממשלה הוא נוהם מתחת לאפו הערות חריפות נגד יצחק שמיר ורודר לוי. כאשר הם מדברים בישיבות הממשלה הם מגניבים לעבר מבטים, ולא פעם קובעים את עמדתם וטון דיבורם על-פי מראה פניו ותגובותיו. שרון עצמו מגלה באחרונה תי' עניינות בתחומים הקשורים במיש' רדי-האוצר, ומתמקד בענייני המשק.

ההנחה היא, ששרון מחק מסדה הקרב שלו לכיבוש הצמרת את לוי, ומולו נותר רק שמיר.

להתיש את היריב

מודעי

אולי ענייני התקציב —

השבוע בכנסת אחד מאנשי מחנה לוי. מהי עמדתו של שמיר, קשה לדעת בוודאות. מלא-מקום ראש-הממשלה עצבני מאוד באחרונה. אומרים עליו שהוא אינו נוהג ככמימי-ממה. אנשי תיקשורת שבאים איתו במגע, תמיהים על קוצר-רוחו ועצבנותו.